

La Comédiathèque

Litid mord án afleidínga

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Þessi texti er aðgengilegur án endurgjalds til lesturs.

Áður en verkið er flutt eða sýnt opinberlega þarf að afla sýningarleyfis og greiða tilskilin höfundarlaun. Þetta gildir jafnt um atvinnuleikhús og áhugaleikfélög, hvort sem aðgangur er ókeypis eða gegn gjaldi.

Sýningarleyfi skal sækja um hjá höfundi eða þeim höfundarréttarsamtökum sem fara með réttindin í viðkomandi landi.

Hafið samband við höfundinn:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

LÍTÐ MORÐ ÁN AFLEIÐINGA

Jean-Pierre Martinez

Frá óviljandi framhjáhaldi til manndráps af gáleysi er aðeins eitt skref. Miklu erfiðara er að láta líkið hverfa...

PERSÓNUR

Alban

Eva

Kristel

*Þessi gerð er fyrir einn karl og tvær konur. Önnur hlutverkaskipan er einnig fáanleg á vef höfundar:
<https://comediatheque.net/> <https://jeanpierremartinez.net/en/accueil-english/>*

© La Comédiathèque

Fyrsti þáttur

Stofa með borgaralegum bóhemablæ. Þar er nokkuð á rúi og stúi. Farsími, sem liggur á gólfinu, hringir án þess að nokkur svari. Alban kemur inn, greinilega í uppnámi. Hann er með blóð á höndunum. Hann horfir á símann en tekur hann ekki upp.

Alban – Andskotinn...

Síminn hættir að hringja. Alban tekur upp vasaklút, notar hann til að taka símann varlega upp og stingur honum í vasann. Hann reynir í flýti að laga til í stofunni. Á gólfinu finnur hann blóðuga skyrtu og starir á hana skelfingu lostinn.

Alban – Nei... Þetta getur ekki verið satt...

Dyrabjöllunni er hringt. Hann treður skyrtunni undir sófapúða. Bjallan hringir aftur.

Alban – Ég kem!

Hann hverfur til að opna og kemur aftur inn á eftir Evu, eiginkonu sinni.

Eva – Fyrirgefðu, ég gleymdi lyklunum mínum aftur. Það hefur allt gengið á afturfótunum í dag. Ég var skipuð verjandi konu sem er ákærð fyrir manndráp af ásetningi. Þú átt eftir að hlæja: þetta var handlagin kona sem sagaði manninn sinn í þrjá hluta með stingsög. Og veistu hvað...

Hún þagnar þegar hún tekur eftir að Alban hlustar ekki.

Eva – Þú lítur ekki vel út... Ertu enn í vandræðum með hugmyndina að nýja leikritinu þínu?

Alban – Já, en það er ekki málið...

Eva – Nú ertu farinn að hræða mig. Hvað er að? Ekki segja mér að mamma þín sé að koma í mat.

Alban – Nei, nei. Vertu róleg.

Hann sest í sófann.

Eva – Þá getur það ekki verið svo alvarlegt. Heyrðu, hvað viltu borða? Ég nenni ekki að elda. Við gætum pantað sushi og borðað fyrir framan sjónvarpið. Hvað segirðu um það?

Alban – Já... Eða nei... Ég er ekki alveg í stuði til þess.

Eva – Ég vissi ekki að maður þyrfti að vera í sérstöku stuði til að borða nokkra sushi-bita...

Hún sest við hlið hans og kyssir hann.

Eva – Það er nú ekki eins og ég sé að biðja þig um að taka mig villt og galið, hér og nú, á stofuteppinu.

Hann sýnir engan áhuga.

Eva – Þvílíkur eldmóður... Ég ætla þá bara að panta tvo skammta. Það besta við sushi er að það getur ekki kólnað.

Alban – Öðru máli gegnir um lík.

Eva lítur undrandi á hann eftir þessa óhugnanlegu athugasemd.

Eva – Jæja... Á meðan við bíðum eftir matnum geturðu sagt mér hvað amar að þér. Ég skal gera mitt besta til að koma þér í betra skap.

Hún tekur upp símann sinn og byrjar að hringja.

Eva – Sæta eða salta?

Alban – Hvað?

Eva – Sósuna með sushiinu! Viltu sæta eða salta?

Alban – Ég veit það ekki...

Hann stendur upp og gengur fram og aftur um stofuna.

Eva – Eina af hvorri, eins og venjulega...

Í símann.

Eva – Já, ég ætla að fá sent heim. Tvo California-skammta. Já, númer níu, það er rétt... Eina sæta sósu og eina salta. Takk fyrir.

Hún leggur símann frá sér.

Eva – Eftir hálf tíma. Komdu nú og sestu hjá mér. Mamma skal hugsa um þig...

Hún færir til púða til að rýma fyrir honum, sér blóðugu skyrtuna standa undan honum og dregur hana fram.

Eva – Hvað í ósköpunum er þetta? Hvað hefur gerst hér?

Hún sér blóðið á höndum hans.

Eva – Meiddirðu þig?

Alban – Nei, ég... Þetta er ekki skyrtan mín. Og þetta er ekki blóðið mitt heldur.

Eva – Hvers blóð er þetta þá?

Alban – Eva, heyrðu... Ég held að ég hafi drepið einhvern.

Eva – Þú heldur það? Hvað ertu að segja?

Alban – Nei, reyndar... Ég held það ekki. Ég veit það.

Eva – Alban, þetta er ómögulegt. Maður drepur ekki bara einhvern sí svona. Sjáðu mig til dæmis. Mig hefur oft langað til að drepa mömmu þína, en ég hef aldrei gert það. Veistu af hverju?

Alban – Nei...

Eva – Af því að ég er ekki morðingi! Ég læt ekki stjórna af skyndihvötum. Ég hugsa málið. Ég veg kosti og galla. Og svo kemst ég að þeirri niðurstöðu að tuttugu ár í fangelsi séu of hátt verð fyrir þá augnabliksánægju að kyrkja mömmu þína.

Alban – Karlmenn virðast eiga erfiðara með að standast hvatir sínar.

Eva – Heyrðu, Alban. Ég sé glæpamenn á hverjum degi fyrir rétti. Og trúðu mér, þú ert alls ekki rétti maðurinn í það hlutverk.

Alban – Það hélt ég líka... Þar til áðan.

Eva – Þetta er hugmyndin að nýja leikritinu þínu!

Alban – Hvað segirðu?

Eva – Kona kemur heim úr vinnunni og maðurinn hennar tilkynnir henni að hann hafi drepið elskhugann hennar. Þú ert að prófa hugmyndina á mér, er það ekki?

Alban – Fjandinn hafi það, Eva! Ég drap mann! Hvernig á ég að segja þetta svo þú trúir mér?

Eva – Það nægir nú ekki að segjast vera morðingi. Þú verður líka að geta sannað það.

Alban – Nú já?

Eva – Ef þú vissir hversu margir játa á sig glæpi sem þeir hafa ekki framið. Í síðustu viku var ég að verja skáta sem var sakaður um að myrða prest. Þú átt eftir að hlæja, en hálfur tugur annarra skáta sagðist líka hafa drepið hann. Ég þurfti að leggja hart að mér til að sannfæra dómara um að skjólstaðingur minn væri hinn seki.

Alban – Jæja... Og hvernig fórstu að því?

Eva – Það var einfalt. Hann var sá eini sem vissi undir hvaða tré lík prestsins var grafið.

Alban – Og hvað með það?

Eva – Og hvað með það? Where is the body?

Alban – Inni í eldhúsi.

Eva gerir sér loksins grein fyrir því hversu alvarleg staðan er.

Eva – Í eldhúsinu? Þú ert að grínast...

Alban – Viltu fara og athuga?

Eva lítur í átt að eldhúsinu, hika en hættir við.

Eva – En... hvað gerðist? Og hver er þetta eiginlega?

Alban – Það er... Patrik.

Eva – Patrik?

Alban – Patrik.

Eva – Ó, nei... Ekki Patrik...

Alban – Hefðirðu frekar viljað að ég dræpi einhvern annan?

Eva – Guð minn góður, Alban... Segðu mér að þetta sé ekki satt.

Alban – Það vildi ég gjarnan geta... Því miður...

Eva – Þetta er brandari, er það ekki?

Alban – Þú ert með skyrtuna hans í höndunum. Sjáðu. Upphafsstafirnir hans eru grafnir á ermahnappana.

Eva starir á ermahnappana, agndofa.

Eva – P. S....

Alban – Patrik Sanchez. Við þekkjum heldur engan annan sem gengur með ermahnappa nema á brúðkaupsdaginn sinn.

Eva – En Alban... af hverju?

Alban – Þetta var slys.

Eva – Slys? Áttu við... heimilisslys?

Alban – Já, það má kalla það svo.

Eva – Segðu þá frá! Þú varst að snyrta limgerðið, sást ekki að hann stóð hinum megin að pissa og skarst óvart á... hálsslagæðina hans? Ef þetta var eitthvað svoleiðis þarftu ekki að hafa áhyggjur. Það er ekki morð. Með góðum lögfræðingi...

Alban – Því miður gerðist þetta ekki alveg þannig.

Eva – Hvernig gerðist það þá?

Alban – Segjum bara að þetta hafi verið... manndráp af gáleysi.

Eva – Hvernig getur það verið af gáleysi?

Alban – Við ræddum saman.

Eva – Ræddum saman? Áttu við að þið hafið rifist?

Alban – Já... Rifist, ef þú vilt kalla það því nafni.

Eva – Frekar harkalega, væntanlega.

Alban – Nógu harkalega til að það kostaði hann lífið. En mér finnst ég nú þegar vera í yfirheyrslu.

Eva – Fyrirgefðu. Atvinnusjúkdómur.

Alban – Hvað sem öðru líður, þá drap ég hann.

Eva er niðurbrotin.

Eva – Þetta er allt mér að kenna...

Alban – Hvað?

Eva – Ekki beint, auðvitað, en samt...

Alban – Hvernig getur þetta verið þér að kenna?

Eva – Ég mun ekki yfirgefa þig, Alban. Það er oft hægt að verja ástríðuglæp með góðum árangri, veistu.

Alban – Ástríðuglæp? Áttu við... mig og Patrik?

Eva – Þú drapst hann af því að ég svaf hjá honum, ekki satt?

Alban (*agndofa*) – Þú svafst hjá Patrik?

Augnablikspögn.

Eva – Var það ekki ástæðan fyrir því að þú drapst hann?

Alban – Ég vissi ekki að þú hefðir sofíð hjá honum!

Eva – Þetta var fyrir löngu...

Alban – Hversu löngu?

Eva – Ég man það varla... Fyrir svona sex mánuðum.

Alban – Kallarðu það fyrir löngu? Næst segirðu mér kannski að þetta sé orðið fyrnt!

Eva – Þetta var... slys.

Alban – Auðvitað. Heimilisslys?

Eva – Þetta var ekkert ástarsamband, Alban. Þetta gerðist bara einu sinni. Ég elskaði hann aldrei.

Alban – Það róar mig mikið... Að vita að þú getir sofíð hjá mönnum sem þú elskar ekki.

Eva – Ekki mönnum! Bara Patrik, ég sver það. Þetta var misskilningur! Patrik, hugsaðu þér! Geturðu ímyndað þér mig með Patrik?

Alban – Ég minni þig á að hann er besti vinur minn.

Eva – Og ég minni þig á að þú drapst hann.

Alban – En hvernig gerðist þetta eiginlega?

Eva – Þetta var... misskilningur.

Alban – Ég skil. Óviljandi framhjáhald, sem sagt.

Eva – Nákvæmlega!

Alban – Ég hef aldrei heyrt jafn ömurlega afsökun. Er þetta varnaræðan þín?

Eva – Við skulum ekki snúa hlutverkunum við. Það varst þú sem framdir glæp, ekki ég. Og nú þarft þú að útskýra þetta fyrir lögreglunni.

Alban – Ætlarðu að kæra mig til lögreglunnar?

Eva – Hvað annað eigum við að gera?

Alban – Það var einmitt það sem ég ætlaði að gera. Áður en þú komst. En nú þegar ég veit að Patrik var elskhugi þinn... þá trúir enginn því að þetta hafi verið manndráp af gáleysi!

Eva – Á þetta nú að vera mér að kenna? Og hann var ekki elskhugi minn. Við sváfum bara einu sinni saman!

Alban – Það breytir engu. Allir munu halda að þetta hafi verið hefnd. Þeir munu halda að ég hafi skipulagt þetta fyrir fram. Ég fæ lífstíðardóm!

Eva – Við útskýrum þetta fyrir þeim...

Alban – Óviljandi framhjáhalðið, áttu við?

Eva – Heyrðu! Ég hef að minnsta kosti ekki drepíð neinn!

Pögn.

Alban – Hvað gerum við þá?

Eva – Hvernig þá „við“?

Alban – Þú ætlar þó ekki að yfirgefa mig? Þú heldur fram hjá mér með besta vini mínum, og svo, þegar ég hef drepíð hann, ætlarðu bara að þvo hendur þínar af öllu saman?

Eva – Þegar þú drapst hann vissirðu ekki einu sinni að ég hefði sofið hjá honum!

Alban – Við skulum ekki hengja okkur í orðalagið.

Eva – En fyrst við erum að tala um það... Af hverju drapstu Patrik eiginlega?

Alban – Út af einhverri algjörri vitleysu.

Eva – Ég hlusta.

Alban – Hann sagði mér að honum hefði alls ekki líkað síðasta leikritið mitt.

Eva – Síðasta leikritið þitt? Eldgos?

Alban – Allt í lagi, kannski var það ekki besta verkið mitt.

Eva – Það endaði nú allt í ösku.

Alban – Takk fyrir að minna mig svona nærgætnislega á það...

Eva – Ég sagði þér að breyta titlinum. Og þess vegna drapstu hann? Af því að hann sagðist ekki hafa kunnað að meta leikrit sem öllum öðrum fannst líka ömurlegt?

Alban – Þetta hefur víst vakið upp gamla samkeppni okkar. Við Patrik höfum alltaf keppt um allt, meðal annars um stelpur. Alveg síðan í menntaskóla...

Eva – Jæja, og hvað svo?

Alban – Við lentum í slagsmálum. Hann rann til og rak gagnaugað í borðshornið.

Eva – Miðað við allt blóðið á skyrtunni hefði ég frekar haldið að hann hefði verið stunginn.

Alban – Blóðið spýttist út um allt. Úr augunum, nefinu, eyrunum. Hann var með krampa í heilan stundarfjórðung. Svo var allt búið.

Eva – Og þér datt ekki í hug að hringja á sjúkrahús?

Alban – Ég segi fimmtán mínútur, en það gætu hafa verið nokkrar mínútur eða sekúndur. Ég var í algjöru uppnámi, lamaður af ótta. Þegar ég loksins ætlaði að hringja var það um seinan. (Dyrabjallan hringir. Alban bregður.) Heldurðu að þetta séu þeir?

Eva – Hverjir? Sjúkraflutningamennirnir?

Alban – Lögreglan!

Eva – Ef þú hringdir ekki í hana...

Alban – Nágrannarnir gætu hafa heyrt eitthvað.

Eva – Nei, þetta hlýtur að vera Kristel...

Alban – Kristel? Konan hans Patriks?

Eva – Þekkirðu einhverja aðra Kristel?

Alban – En hvernig ætti hún að vita þetta strax?

Eva – Hún veit það ekki. Hún hringdi fyrir klukkutíma. Ég var alveg búin að gleyma því. Hún þurfti að ræða eitthvað mikilvægt við mig. Ég sagði henni að kíkja við.

Alban – Við opnum ekki.

Eva – Það finnst henni undarlegt. Ég sagðist vera heima.

Alban – Rétt hjá þér. Farðu þá og opnaðu. Ég fel mig í eldhúsinu.

Eva – Væri ekki betra að segja henni sannleikann og ljúka þessu?

Alban – Segja henni að líkið af manninum hennar liggi á eldhúsgólfinu í blóðpolli? Finnst þér þetta virkilega vera besta leiðin til að segja henni að hún sé orðin ekkja?

Bjallan hringir aftur.

Eva – Allt í lagi. Ég reyni að losna fljótt við hana. Svo sjáum við til.

Alban – Umfram allt, ekki hleypa henni inn í eldhúsið.

Alban fer í felur í eldhúsinu. Eva setur skyrtuna aftur undir púðann og fer til dyra.

Eva – Ég kem!

Hún snýr aftur með Kristel.

Kristel – Fyrirgefðu að ég skuli koma svona óvænt. Patrik er ekki hjá ykkur, er það?

Eva – Patrik? Hví skyldi hann vera hér? Nei. Af hverju spyrðu?

Kristel – Mér sýndist ég sjá vespuna hans niðri. En þær líta nú allar eins út, ekki satt?

Eva – Jú... einmitt...

Kristel – Og Alban?

Eva – Hann er hér, en hann er að vinna. Að nýja leikritinu sínu. Þú veist hvernig hann verður þegar hann skrifar...

Kristel – Ég skil. Sérstaklega eftir að síðasta leikritið hans gekk svona illa. Hvað hét það aftur?

Eva – Eldgos.

Kristel – Það hlaut að enda í ösku.

Eva – Þú komst varla til að tala um það...

Kristel – Mér þykir svo leitt að trufla ykkur. Ég veit að þetta er ekki rétti tíminn, en þetta er mikilvægt.

Eva – Nei, elskan, þú truflar alls ekki! Til hvers eru vinir ef maður getur ekki leitað til þeirra? Viltu eitthvað að drekka?

Kristel – Nei, takk. Ég þarf ekkert.

Eva – Sem betur fer... (Kristel horfir undrandi á hana.) Ég meina... fáðu þér sæti. (Kristel ætlar að setjast í sófann, rétt hjá púðanum sem felur skyrtuna.) Nei, heyrðu, sestu frekar hérna.

Eva bendir henni á fremur óþægilegan koll.

Kristel (*sest*) – Allt í lagi...

Eva – Það er svo auðvelt að sofna í þessum sófa. Ég er svolítið þreytt og vil geta hlustað almennilega á þig. (Hún fær sér álíka koll.) Jæja, hvað var svona mikilvægt?

Kristel – Þú trúir þessu ekki. Ég var að komast að því að Patrik heldur fram hjá mér.

Eva – Nei! Og þú vissir það ekki?

Kristel – Nei... Vissir þú það kannski?

Eva – Alls ekki! Ég átti við... veistu með hverri?

Kristel – Ekki nákvæmlega.

Eva – Það er nú gott...

Kristel – Hvernig getur það verið gott?

Eva – Ég meina, yrði það ekki enn verra ef þú vissir hver hún væri?

Kristel – Ég veit það ekki...

Eva – Og skiptir það nokkru máli? Aðalatriðið er að hann heldur fram hjá þér.

Kristel – Jú... það er satt. Verst væri ef það væri einhver sem ég þekki.

Eva – Já...

Kristel – Geturðu ímyndað þér að maðurinn þinn héldi fram hjá þér með bestu vinkonu þinni?

Eva – Hvað ertu eiginlega að segja?

Kristel – Róleg. Ég myndi aldrei gera þér neitt slíkt.

Eva – Takk.

Kristel – En nú er þetta búið. Ég ætla að skilja við hann.

Eva – Ekki vera of fljót á þér. Er þetta ekki dálítið snögg ákvörðun? Kannski var þetta slys...

Kristel – Slys? Heldurðu að maður rekist svona óvart á einhvern? Af því að maður var að hugsa um annað? Svo fyllir maður bara út tjónaskýrslu og tryggingarnar borga?

Eva – Auðvitað ekki, en...

Kristel – Svo kemur karlinn heim og segir: „Elskan, ég gleymdi að segja þér frá litlu óhappi. Ég keyrði á nágrannakonuna. En ekki hafa áhyggjur, hún var í órétti.“

Eva – Keyrði hann á nágrannakonuna?

Kristel – Nei! Þetta var dæmi! Ertu alveg viss um að allt sé í lagi með þig? Þetta virðist koma þér meira úr jafnvægi en mér.

Eva – Ég hef svo miklar áhyggjur af þér. Þið voruð svo samrýnd. Þegar maður sagði Patrik og Kristel, þá var það...

Kristel – Eins og Alban og Eva.

Eva – Og nú áttuð þið að skilja...

Kristel – Þú sérð. Ekkert varir að eilífu.

Eva – Það fór reyndar ekki sérlega vel fyrir Adam og Evu heldur.

Kristel – Hvað sem því líður ætla ég aldrei aftur að sofa undir sama þaki og þetta svín.

Eva – Ég skil það auðvitað...

Kristel – Og þú sérð um skilnaðinn minn, er það ekki?

Eva – Ertu viss um það? Ég þekki ykkur bæði. Það gæti verið óþægilegt.

Kristel – Ertu að grínast? Þú ert vinkona mín! Patrik er vinur Albans. Við þekktumst löngu áður en við kynntumst þeim.

Eva – Það er rétt...

Kristel – Þeir eru allir svín. Ég á auðvitað ekki við Alban.

Eva – Auðvitað ekki.

Kristel – Þeir eru nú samt af sama sauðahúsi, þessir tveir...

Eva – Ekki ýkja. Alban er nú...

Kristel – Hann skal fá að finna fyrir skilnaðinum. Þú ert algjör hákarl, er það ekki?

Eva – Hvað áttu við?

Kristel – Sem lögfræðingur! Þú ert algjör hákarl. Það segja allir.

Eva – Nú já?

Kristel – Paloma sagði mér það. Þú sást um skilnaðinn hennar, manstu?

Eva – Já, er það?

Kristel – Hún var gift tannlækni með stóra stofu í fína hverfinu. Konurnar í tannlæknastólnum hans opnuðu víst ekki munninn bara til að láta gera við tennurnar. Þú skildir manninn víst eftir allslausan.

Eva – Það eru nú ýkjur. Hlutverk lögfræðings er ekki beinlínis það. Skilnaður er fyrst og fremst endalok sameiginlegra framtíðaráforma. Við reynum að gera skilnaðinn eins sársaukalausan og hægt er...

Kristel – Vertu ekki svona hógvær. Ég veit að þú ert miskunnarlaus. Og ég ætla að láta Patrik blæða fyrir þetta.

Alban kemur inn með blóðblettótta svuntu.

Alban – Hæ.

Kristel – Ég hélt að þú værir að skrifa næsta stórsmellinn þinn...

Alban – Ég var líka aðeins að elda.

Kristel – Nú svo?

Alban – Skapandi skrif eru eins og matargerð. Maður þarf gott hráefni, góða uppskrift, smá salt og pipar. Svo lætur maður þetta malla...

Kristel – Ég vissi ekki að þú værir líka svona mikill matreiðslumaður. Hver er sérgreinin þín?

Alban – Villisvínakæfa.

Eva – Leyniuppskriftin hans fræga. Þegar hann býr hana til má enginn koma inn í eldhúsið.

Alban – En hvernig hefur þú það?

Eva – Patrik hefur yfirgefið okkur... Ég meina, Kristel ætlar að yfirgefa Patrik.

Alban – Hvað segirðu?

Kristel – Ég komst að því að svínið heldur fram hjá mér. Vissir þú eitthvað um það?

Alban – Ég? Alls ekki! Af hverju ætti ég að vita eitthvað?

Kristel – Ég veit hvernig samstaða karlanna virkar. Þeir útvega félögum sínum fjarvistarsönnun. Eða jafnvel gestaherbergi...

Alban – Þú ferð alveg villur vegar, Kristel. Við erum vinir! Hvernig geturðu haldið...

Kristel – Fyrirgefðu. Þetta eru taugarnar. Ég veit ekki hvað ég segi.

Eva – Vertu hérna hjá okkur þar til þú hefur jafnað þig. Svo ferðu heim að sofa og við ræðum þetta á morgun með ferskum huga. Allt í lagi?

Kristel – Heim? Það kemur ekki til greina! Ég ætlaði einmitt að biðja ykkur um greiða.

Alban – Já...?

Kristel – Mætti ég sofa hér í nótt?

Eva – Það er að segja...

Kristel – Ég finn lausn á morgun. Eða fer til mömmu. En í kvöld... (Hún fer að gráta.) Ég þarf að hafa fólk hjá mér. Þið eruð einu vinir mínir.

Eva gengur til hennar og reynir að hugga hana.

Eva – Já, auðvitað...

Kristel – Ég vissi að ég gæti treyst á ykkur. Ég get ekki talað við mömmu um þetta strax. Hún hefur alltaf hatað Patrik og sagt að hann væri kvennabósi. Hún hafði rétt

fyrir sér, því miður. En ég nenni ekki að hlusta á prédikanir hennar núna. Með ykkur er öðru máli að gegna...

Eva – Við erum hér fyrir þig. Ekki satt, Alban?

Kristel – Þið eruð sannir vinir. Þetta skiptir mig svo miklu máli...

Kristel fellur grátandi í fang Evu.

Eva – Ekki hafa áhyggjur. Þetta lagast... vona ég.

Alban – Ég læt ykkur stelpurnar vera og fer að klára kæfuna.

Eva horfir skelfingu lostin á eftir honum.

Kristel – Ef ég hefði hann hérna fyrir framan mig veit ég ekki hvað ég myndi gera. Mig langar líka að gera hakkað kjöt úr þessu svíni.

Eva – Svona, ekki segja þetta...

Kristel (*þerrar tårin*) – Fyrirgefðu að ég skuli leggja þetta á þig.

Eva – Líður þér betur?

Kristel – Örlítið. En ég væri nú til í eitthvað að drekka.

Eva – Já... hvað viltu?

Kristel – Glas af kranavatni væri fínt. Ég get sjálf sótt það í eldhúsið.

Eva – Nei!

Kristel (*undrandi*) – Ó, já. Ég gleymdi villisvínakæfunni.

Eva – Þú þarft eitthvað sterkara, trúðu mér.

Kristel – Ég veit nú ekki...

Eva – Ég skal fá mér með þér. Ég þarf líka að jafna mig.

Kristel – Nú já?

Eva tekur flösku og tvö glös úr skáp og hellir í þau. Hún lyftir glasinu.

Eva – Skál. Við látum þetta ekki buga okkur. (Rödd hennar titrar.) Við komumst í gegnum þetta...

Eva brestur í grát og nú er það Kristel sem huggar hana.

Kristel – Ég vissi að þú værir góð vinkona. En mér datt ekki í hug að þetta myndi hafa svona mikil áhrif á þig.

Eva nær sér aftur á strik.

Eva – Skálum. Það færir okkur ekki Patrik aftur, en kannski slakar það á okkur.

Hún tæmir glasið í einum teyg. Kristel gerir hið sama.

Kristel – Úff! Þetta gæti vakið dauðan mann!

Eva – Ef það væri nú svo gott...

Kristel – Hvað er þetta?

Eva – Kartöflubrennivín.

Kristel – Já... maður finnur alveg... Það er eiginlega ekki mikið bragð af þessu, er það?

Eva – Nei.

Kristel – En þetta hreinsar öndunarveginn!

Eva – Já...

Þögn.

Kristel – Hvernig gat ég verið svona heimsk?

Eva – Hvað áttu við?

Kristel – Patrik! Ég sá þetta alls ekki fyrir.

Eva – Kannski kemur hann aftur... Kannski er þetta bara martröð og við vöknum öll bráðum.

Kristel – Ég held það ekki. Þú spurðir áðan hvort ég vissi hver það væri...

Eva – Hver?

Kristel – Konan sem Patrik hélt fram hjá mér með!

Eva – Og hvað?

Kristel – Ef það væri nú bara ein...

Eva – Hvað meinarðu?

Kristel – Ég braut upp lykilorðið á tölvunni sem hann sagðist nota í vinnunni og uppgötvaði fyrir tilviljun að hann var skráður á stefnumótasíðu.

Eva – Stefnumótasíðu...

Kristel – EngarSkuldbindingar.is... Hann heldur ekki fram hjá mér með einni konu, Eva. Heldur hundruðum!

Eva – Nei!

Kristel – Hann er kynlífsfíkill. Gamlar, ungar, feitar, grannar, ljóshærðar, dökkhærðar... Hann gerir engan mannamun. Hann sefur hjá öllu sem hreyfist.

Eva – Nú já?

Kristel – Og ef þú sæir öll klúru spjöllin þeirra...

Eva – Setur hann þá líka inn myndir af...?

Kristel – Ég er að tala um spjallið á stefnumótasíðunni!

Eva – Auðvitað. Einhver mörk hljóta nú að vera.

Kristel – Mörkin eru ansi víð hjá Patrik, get ég sagt þér.

Eva – Svona slæmt?

Kristel – Ef þú læsir samtölin! Ég er að uppgötva alveg nýja hlið á honum. Með mér var hann alltaf svo hversdagslegur...

Eva – Já, með mér líka... ég meina með mér og Alban.

Kristel – Varastu. Maður heldur að maður þekki þá, þar til einn daginn...

Úr eldhúsinu heyrir suð í rafmagnshníf, hekkklippum eða keðjusög.

Eva – Hann er að klippa limgerðið...

Kristel – Á meðan hann gerir villisvínakæfu?

Hávaðinn eykst.

Eva – Ég ætti kannski að fara og athuga hvað hann er að gera. Þú getur komið þér fyrir í gestaherberginu.

Kristel – Allt í lagi. Ég rata. Og enn og aftur, takk fyrir allt.

Kristel fer. Alban kemur inn.

Alban – Hvert fór hún?

Eva – Ég kyrkti hana og setti í baðkarið til geymslu. Eins gott að losa sig við öll óþægileg vitni.

Alban – Þú gerðir það ekki í alvöru?

Eva – Auðvitað ekki! En þú? Geturðu útskýrt hvað er í gangi? Hvaða hávaði var þetta?

Alban – Ég gat ekki skilið hann eftir á miðju eldhúsgólfinu.

Eva – Og hvað gerðirðu?

Alban – Setti hann í frystikistuna á meðan við ákveðum hvað við gerum við líkið.

Eva – Og svo fyrstu að klippa limgerðið? Inni í eldhúsi?

Alban – Nei, sko... hann komst ekki fyrir í einu lagi...

Eva – Guð minn góður! Þetta er ekki hægt! Hvernig erum við komin í þessar aðstæður? Ég hringi strax í lögregluna.

Hún tekur upp farsímann.

Alban – Ætlaðu að koma mér í fangelsi?

Eva – Er það ekki þar sem glæpamenn eiga heima?

Alban – Ég er búinn að segja þér að þetta var slys.

Eva hikar.

Eva – Ertu að minnsta kosti viss um að hann sé dauður?

Alban – Áttu við hvort ég sé viss um að hann hafi verið dauður áður en ég bútaði hann niður með hekkklippunum? Ég held að það fari nú ekki á milli mála lengur.

Eva – Ég hefði aldrei trúað að ég ætti eftir að heyra svona orð úr munni mannsins sem ég giftist.

Alban – Þú manst hjúskaparheitið: í blíðu og stríðu. Þú hefðir átt að hugsa um það fyrr.

Eva – Fyrir hvað?

Alban – Til dæmis áður en þú svafst hjá Patrik.

Eva – Þú ert orðinn vitlaus, Alban. Þú þarft hjálp. Þú segir sjálfur að þetta hafi verið óviljandi manndráp. Við getum borið fyrir okkur stundarbrjálæði.

Hún byrjar að slá inn númer.

Alban – Ekki gera þetta...

Eva – Það er eina leiðin, trúðu mér.

Alban – Þá verður litið á þig sem samseka.

Eva – Af hverju í ósköpunum?

Alban – Konan hans er herna. Þú sagðir henni ekki neitt.

Eva – Af hverju ætti ég að hafa hjálpað þér að gera þetta?

Alban – Af því að hann hélt líka fram hjá þér. Þú vildir hefna þín.

Eva – Hvernig átti hann að halda fram hjá mér?

Alban – Ég heyrði ykkur tala. Ég þekki alveg aðganginn hans að stefnumótasíðunni.

Eva – Vissirðu af því allan tímann?

Alban – Þú veist hvernig karlar eru þegar kemur að kynlífi. Þeir státa sig af öllu. Stundum held ég að þeir haldi fram hjá konunum sínum bara til að geta montað sig af afrekunum við félagana. Veiðieðlið, skilurðu.

Eva – Og þú sagðir mér ekkert?

Alban – Til hvers? Það hefði bara komið þér í vandræði gagnvart Kristel.

Eva – Ég skil. Þú varst sem sagt að vernda mig. En ég hafði samt enga ástæðu til að drepa Patrik.

Alban – Ertu viss?

Eva – Af hverju ætti ég að gera það?

Alban – Af afbrýðisemi, eins og Kristel.

Eva – Þú ert gjörsamlega ruglaður.

Alban – Þú hélst að þú værir sú eina. Þú þoldir ekki að komast að því að þú værir bara ein af mörgum. Þegar ég sagðist vilja drepa hann hjálpaðirðu mér. Til að hefna þín líka.

Eva – Þú ert brjálaður, Alban!

Alban – Við erum bæði brjáluð. Líkur sækir líkan heim. Ég sé fyrirsagnirnar fyrir mér: „Hryllingshjónin bíta niður lík besta vinar síns og geyma í frysti, áður en þau setjast til rólegs kvöldverðar með ekkjunni í næsta herbergi.“

Eva – Myndirðu segja lögreglunni svona sögu bara til að draga mig með þér niður? Þetta er hryllilegt!

Alban – Ég þyrfti ekki að segja það. Dómarinn myndi hugsa það sjálfur. Jafnvel þótt ég segðist einn bera ábyrgð myndi hann halda að ég væri að vernda þig.

Eva virðist missa sjálfstraustið.

Eva – Heldurðu það?

Alban – Og svo geturðu kvatt lögmannsferilinn. Hver treystir skilnaðarmálum sínum fyrir konu sem bútar elskhuga sína niður með hekkklippum?

Eva – Því miður hefurðu rétt fyrir þér...

Alban – Og sérðu þig í anda segja dómaranum að þú hafir haldið fram hjá mér óvart?

Eva – En þannig var það, ég sver!

Alban – Óviljandi framhjáhald? Segðu mér þá hvernig þetta gerðist. Sjáum hvort þú getur sannfært mig.

Eva – Þetta var helgin þegar þú fórst úr bænum á frumsýningu Eldgoss. Ég þurfti sjálf að fara í réttarhöld annars staðar, en þeim var frestað á síðustu stundu.

Alban – Þú vildir bara sleppa við að horfa á þetta flopp.

Eva – Allavega átti hvorugt okkar að vera heima. Húsið átti að standa autt.

Alban – Patrik hafði beðið mig um lyklna svo hann gæti hitt eina af vinkonum sínum. Varst það sem sagt þú?

Eva – Alls ekki! Ég kom óvænt heim um miðja nótt. Ég vissi ekki að þú hefðir lánað honum húsið og hjónarúmið okkar til að sofa hjá einhverri ástkonu!

Alban – Þetta er eina tvíbreiða rúmið í húsinu. Og hvað svo?

Eva – Ég fór beint upp í rúm þegar ég kom heim.

Alban – Til Patriks...

Eva – Ég sá að einhver var í rúminu, en hélt að það væri þú. Ég hélt að þú hefðir ákveðið að koma heim strax eftir frumsýninguna. Þar sem ég vissi að hún yrði algjört klúður kom það mér ekki á óvart.

Alban – Takk kærlega...

Eva – Ég læddist svo ég vekti þig ekki.

Alban – En rúmfélagi þinn vaknaði nú samt.

Eva – Konan sem Patrik hafði verið með fór líklega um nóttina. Og hann virðist hafa verið tilbúinn í annan hring.

Alban – Þú komst þá inn af varamannabekknunum í hálfleik.

Eva – Hann hefur haldið að ég væri hún. Það var ekki fyrr en morguninn eftir sem ég áttaði mig á að þetta varst ekki þú. Þótt mér hefði reyndar fundist eitt og annað svolítið undarlegt.

Alban – Var þetta þá betra en venjulega?

Eva – Ég sagði það ekki. Bara... öðruvísi. Og ég skildi ekki af hverju þú varst alltaf að kalla mig Alexandra 69.

Alban – Hann hefur þá aldeilis tekið á því?

Eva – Segjum bara að ég væri ekki lengur vön svona miklu... hugmyndaflugi.

Alban – Og nú ertu að gera grín að mér líka!

Kristel kemur aftur.

Kristel – Fyrirgefðu... Áttu tannbursta til að lána mér? Ég rauk svo skyndilega út að ég tók ekkert með mér.

Alban – Passaðu nú að fara ekki í rangt rúm í nótt. Maður veit aldrei...

Kristel – Já... auðvitað...

Alban – Ég læt ykkur einar. Þið hafið eflaust nóg að ræða. Sögur að bera saman...

Hann fer.

Kristel – Hvað átti hann við?

Eva – Ég veit það ekki... eða jú...

Kristel – Hvað?

Eva – Hann sakar mig um að hafa haldið fram hjá sér.

Kristel – Gerðirðu það?

Eva – Það var framhjáhald... fyrir slysni.

Kristel – Framhjáhald fyrir slysni? Ertu að grínast?

Eva – Nei.

Kristel – Nú jæja...

Eva – Eitt kvöldið kom ég heim og það lá maður í rúminu mínu. Ekki fyrr en morguninn eftir uppgötvaði ég að þetta var ekki eiginmaður minn.

Kristel – Ertu að grínast í mér?

Eva – Alls ekki.

Kristel – Hver á að trúa þessu? Ekki maðurinn þinn, vona ég.

Eva – Þú hefur rétt fyrir þér. Þetta er alveg ótrúlegt.

Kristel – Samt væri það dásamlegt, ekki satt? Öll ánægjan án sektarkenndar.

Eva – Og án refsingarinnar...

Kristel – Var það að minnsta kosti þess virði?

Eva – Ég verð að viðurkenna að... já, það var svo sannarlega þess virði.

Kristel – Ef maður veit ekki að maður er að halda fram hjá, er það þá framhjáhald? (Þær hlæja báðar taugaveiklað.) En ef Patrik segði mér jafn fáránlega sögu væri hann greinilega að halda mig fyrir algjöran bjána.

Eva – Auðvitað, en... er fyrirgefning ekki líka mikilvæg í hjónabandi?

Kristel – Fyrirgefning? Ég gæti drepið hann, sver það.

Eva – Þetta er bara orðatiltæki, er það ekki?

Kristel – Hefur þig aldrei langað til að drepa neinn?

Eva – Ja, maður veit aldrei...

Kristel – Ef Alban héldi fram hjá þér, gætirðu drepið hann?

Eva – Af hverju? Veistu eitthvað sérstakt um það?

Kristel – Nei, alls ekki.

Eva – Og... hefur þú aldrei haldið fram hjá Patrik?

Kristel – Nei... eða... það fer eftir því hvað þú kallar framhjáhald.

Eva – Nú já?

Kristel – Ég á við, tæknilega séð...

Eva – Hvort munnmök teljist framhjáhald, til dæmis?

Alban kemur inn.

Alban – Jæja, nú getum við borið þetta á borð.

Eva – Borið á borð? Ætlarðu loksins að bera allan sannleikann á borð?

Alban – Ég átti við kvöldmatinn.

Kristel – Já, einmitt... villisvínakæfuna.

Eva – Ég ætla aðeins að fríska upp á mig.

Eva fer. Óþægileg þögn.

Kristel – Sagðirðu henni ekki frá því?

Alban – Frá hverju?

Kristel – Litla hliðarsporinu okkar á gamlárskvöld í fyrra.

Alban – Alls ekki! Af hverju spyrðu?

Kristel – Ég veit það ekki... hún er eitthvað svo undarleg.

Alban – Það hefur ekkert með það að gera, ég lofa.

Kristel – Við höfum aldrei rætt þetta síðan. Ég var dálítið drukkin. Þú líka. En þetta þýddi ekkert, er það ekki? Bara... lítið slys.

Alban – Æ, nei! Ekki þú líka með þessi sífelldu slys!

Kristel – Fyrirgefðu að ég skyldi rifja þetta upp.

Alban – Ég er búinn að gleyma því.

Eva kemur aftur, dálítið utan við sig.

Eva – Jæja, ætlum við að éta þetta villisvín?

Dyrabjallan hringir.

Alban – Hver skyldi þetta vera?

Eva – Lögreglan?

Kristel horfir á þau, óróleg yfir undarlegri hegðun þeirra.

Alban – Ég skal athuga það. Ef ég kem ekki aftur eftir fimm mínútur skaltu hringja í lögfræðinginn minn.

Eva lítur hughreystandi á Kristel.

Eva – Þetta er bara leikur hjá okkur.

Kristel – Allt í lagi...

Eva – Finnst þér villisvín gott?

Kristel – Jú, svona...

Alban kemur aftur með poka.

Alban – Þetta var sushi-sendingin.

Eva – Ó, já! Ég var alveg búin að gleyma henni.

Kristel – Pöntuðuð þið líka sushi?

Vandræðaleg þögn.

Myrkur.

Annar þáttur

Kristel – Til hamingju með kæfunu, Alban. Hún var alveg dásamleg.

Alban – Takk. Fyrirgefðu höglin sem þú varst næstum búin að brjóta tönn á. Það er sama hversu vandlega maður fer yfir kjötið, það leynast alltaf eitt eða tvö eftir.

Kristel – Það er víst ekki auðvelt að eyða öllum ummerkjum glæpsins! Ég vissi reyndar ekki að þú værir veiðimaður.

Eva – Nei, það vissi ég ekki heldur. Það er skrítið.

Alban – Nú á dögum er þetta ekki eitthvað sem maður gortar af.

Kristel – Svo þú skautst sjálfur aumingja villisvínið?

Alban – Veistu, ég er byrjandi. Ég hitti ekki alltaf í mark.

Kristel – Já, það get ég staðfest...

Alban – Ég er að tala um skotfimina! Við veiðar.

Kristel – Villisvín eru nú ansi stór. Maður þarf varla að vera snillingur til að hitta þau.

Alban – Reyndar var þetta... slys.

Kristel – Slys? Einmitt...

Alban – Ég var á leið heim úr veiðiferð, tómhentur... með Patrik. Þá hljóp þetta villisvín beint fyrir bílinn minn.

Kristel – Kannski var það þunglynt. Búið að fá nóg af svínslífinu.

Alban – Já, kannski...

Kristel – Þú stundar nú aldeilis mikið af útivist, veiðar, golf...

Eva – Spilarðu líka golf?

Alban – Já, ég hef aðeins byrjað aftur.

Kristel – En spilarðu í alvöru golf með Patrik, eða eruð þið bara að búa til fjarvistarsönnun fyrir kvennafar hans?

Alban – Nei, nei, við spilum golf. Patrik er mikill spilari... ég meina góður golfari.

Kristel – Hann hefur sagt mér frá frábærum átján holu golfvelli úti í skógi. Það á jafnvel að vera hótél þar.

Eva – Hljómar dásamlega. Þú verður að fara með mig þangað einhvern daginn, Alban. Mig langar líka að prófa golf.

Kristel – Þú verður líka að gefa mér uppskriftina að kæfunni. Æ, nei, ég gleymdi því. Hún er líka leyndarmál.

Vandræðaleg þögn.

Eva – Meira salat?

Kristel – Þakka þér fyrir, en ég get ekki borðað meira.

Alban – Ef þú vilt fara að hvíla þig skaltu ekki hika.

Kristel – Eftir allt sem hefur gerst held ég ekki að ég geti sofnað strax. En það er gott að vita að maður eigi vini sem maður getur treyst á.

Eva – Þú ert eins og heima hjá þér hér, Kristel.

Alban – Smá eftirrött?

Eva – Við eigum íspinna í frystinum...

Kristel – Nei, takk. Ég ætla aðeins að þvo mér um hendurnar.

Hún stendur upp.

Alban – Farðu frekar inn á það. Það er dálítið drasl í eldhúsinu.

Hún fer. Alban fær sér meiri kæfu.

Eva – Þú virðist taka þessu furðu rólega. Að minnsta kosti hefurðu ekki misst matarlystina.

Alban – Myndi eitthvað lagast ef ég svelti mig til dauða?

Eva – Af hverju sagðirðu henni að þú værir veiðimaður?

Alban – Ég veit það ekki. Þetta bara kom upp í hugann. Ég varð að finna eitthvað upp til að halda henni frá eldhúsinu.

Eva – Og þessi kæfa? Hvað er þetta nákvæmlega? Kannski ætti ég ekki að spyrja...

Alban – Nei, þetta er satt. Þetta er villisvínakæfa.

Eva – Við verðum líka að ræða golfið. Það er eitthvað mjög grunsamlegt við þessa golfleiki.

Alban – Ég hef ekkert að fela.

Eva – Annað en lík. Ég spyr þig í síðasta skipti: er þetta ekki brandari? Þá væri hann einkar ósmekklegur. „Ekkjan“ situr rétt hjá okkur!

Alban – Þú getur kíkt í frystinn, ef þú vilt. En þetta er ekki falleg sjón.

Eva – Ég vil ekki sjá neitt. Og ekki vita neitt.

Alban – Þú getur varla þóst ekki vita þetta. Við erum ekki að tala um frosin ungbörn milli hamborgara í frysti. Heldur mann sem er næstum tveir metrar á hæð, skorinn í þrjá um það bil sextíu og fimm sentímetra langa hluta.

Eva – Þú ert skrímsli. Veistu hvaða refsingu maður fær fyrir að fela lík? Viltu að ég eyði bestu árum lífs míns í fangelsi?

Alban – Við erum í sama báti, Eva. Þú verður að hjálpa mér!

Kristel kemur inn.

Kristel – Ég ætla að hringja í hann.

Eva – Ég er ekki viss um að það sé góð hugmynd.

Kristel – Hann verður að fá að vita að ég ætla að yfirgefa hann!

Eva – Viltu ekki hugsa málið aðeins betur?

Kristel – Ég er búin að hugsa nóg. Ég mun aldrei yfirgefa honum þetta.

Alban – En þarf þetta að gerast í kvöld? Geturðu ekki talað við hann á morgun?

Kristel – Ef ég kem ekki heim í kvöld fer hann að velta því fyrir sér hvar ég sé. Kannski hringir hann á lögregluna.

Eva – Já, þá er kannski betra að láta hann vita.

Alban – Í því ástandi sem hann er í efast ég um að hann hringi á lögregluna...

Kristel – Hvaða ástandi?

Alban – Ég meina... hann grunar örugglega eitthvað og honum hlýtur að líða illa vegna þess.

Eva – Værirðu ekki bara betur sett heima hjá þér? Á morgun kemur nýr dagur.

Kristel – Ég get ekki hugsað mér að sofa eina nótt enn undir sama þaki og skepnan.

Eva – Ertu í ástandi til að tala við hann?

Kristel – Ég ætla nú ekki að fara að ræða sölu hússins eða forsjá hundsins. Ég segi honum bara að hafa samband við lögfræðinginn minn. Það ert þú.

Alban – Ætlar þú sem sagt að sjá um skilnaðinn?

Eva – Ég veit það ekki... jú... Kristel bað mig um það.

Alban – Jæja. Ef þú þarft endilega að hringja núna, viltu að við skiljum þig eftir eina?

Eva – Þú getur farið inn í...

Alban – Ekki inn í eldhúsið!

Kristel – Nei, verið bara hérna. Það hjálpar mér.

Hún hringir. Sími tekur að hringja í næsta herbergi.

Kristel – Skrýtið. Það er eins og síminn hringi hér rétt hjá...

Alban – Þetta hlýtur að vera minn sími.

Kristel – Ætlaðu ekki að svara?

Alban – Jú, auðvitað. Ég fer.

Hann fer. Eva horfir á eftir honum, undrandi.

Kristel – Hann svarar ekki...

Eva – Það kemur mér ekki á óvart.

Kristel – Af hverju segirðu það?

Eva – Ef hann sá númerið þitt og veit hvers vegna þú ert að hringja, vill hann kannski ekki svara.

Kristel – Patrik? Ég veit allt. Hvað meinarðu með „hvað“? Þú ætlar þá líka að leika sakleysingjann! Já, átján holu golfvöllurinn þinn, einmitt. Hvað heitirðu aftur á EngarSkuldbindingar.is? Patrik327, já. Það hljóta að vera margir álíka fávitar með sama hversdagslega nafnið. Helvítis svín! Er þetta allt sem þú hefur að segja? Auminginn þinn. Þetta er búið, Patrik327. Næst þegar þú þarft að segja mér eitthvað skaltu tala við lögfræðinginn minn. Þú þekkir hana vel. Það er Eva. Já, Eva! Konan hans Albans, besta vinar þíns. Nú er þér orðfátt, ha? Vertu sæll, asninn þinn! (Hún lýkur samtalinu.) Guð, hvað þetta var gott!

Eva starir á hana, agndofa.

Eva – Við hvern varstu að tala?

Kristel – Hvað meinarðu? Við hann auðvitað. Hvern annan?

Eva – Patrik? Hvað sagði hann?

Kristel – Ekki mikið. Hvað átti hann svo sem að segja? En hann var með svo undarlega rödd. Ég held ég taki aspirín. Ég er að fá höfuðverk. Má ég fá mér vatn inni á baði?

Eva – Gjörðu svo vel.

Kristel – Bölvaður skúrkurinn...

Kristel fer. Alban kemur inn.

Alban – Hvernig gengur? Hvað er að?

Eva – Þú hefur sannarlega gert mig að fífli!

Alban – Hvað?

Eva – Kristel var að tala við Patrik í símanum.

Alban – Það var ég.

Eva – Hvað segirðu?

Alban – Síminn hans Patriks! Ég fann hann á gólfinu áðan og stakk honum í vasann. Ég svaraði svo hana grunaði ekki neitt.

Eva – Ekki segja það! Þess vegna sagði hún að hann hefði verið með undarlega rödd.

Alban – Ég gerði eins og í sjónvarpinu. Talaði í gegnum vasaklút.

Eva – Þú ert alveg kolruglaður.

Alban – Þannig höfum við fjarvistarsönnun. Ég gat ekki drepið hann hér fyrir klukkutíma fyrst hún var að tala við hann núna.

Eva – Nema lögreglunni detti í hug að rekja staðsetningu símtalsins og komist að því að það kom úr eldhúsinu okkar.

Alban – Myndu þeir virkilega ganga svo langt?

Eva – Við erum að tala um morð.

Þögn. Alban þykist fara að gráta.

Alban – Ef þú vissir hvað ég sé eftir þessu. Ef ég gæti bara snúið tímanum aftur um klukkutíma... En það er ekki hægt.

Eva – Drapstu hann virkilega af því að honum líkaði ekki leikritið þitt?

Stutt þögn.

Alban – Nei... ekki bara þess vegna.

Eva – Af hverju þá?

Þögn.

Alban – Hann játaði fyrir mér að hann hefði sofið hjá þér.

Eva – Allt í lagi. Af hverju sagðirðu mér það ekki strax?

Alban – Ég vildi sjá hvort þú segðir mér það sjálf.

Eva – Þú hefur þá ekki heldur trúað honum þegar hann sagði að þetta hefði verið misskilningur.

Alban – Patrik sagði ekki að það hefði verið misskilningur af sinni hálfu. Það er einmitt vandamálið.

Eva – Helvítis svínið! Ég skal drepa hann!

Alban – Það er þegar búið. Ég bið þig bara að hjálpa mér að losna við líkið. Ef þú elskar mig... elskarðu mig?

Eva – Auðvitað elska ég þig. Hvernig geturðu efast um það?

Alban – Ég trúi þér.

Eva – En trúirðu mér þegar ég segi að ég hafi sofið hjá honum fyrir mistök?

Alban – Ég er að reyna. Þú verður að viðurkenna að þú gerir mér þetta ekki auðvelt.

Eva – Hvað gæti ég gert til að sanna fyrir þér hvað ég elska þig?

Alban – Þú ert þegar búin að gera mikið. En þú hefur rétt fyrir þér, ég á enga möguleika á að sleppa. Ég vil ekki draga þig með mér í fangelsi sem samseka. Ég hringi í lögregluna.

Eva – Nei, bíddu!

Alban – Hvað?

Eva – Ég vil ekki að þú sitjir í fangelsi árum saman.

Alban – Hvað eigum við þá að gera?

Eva – Ég skal hjálpa þér að losna við líkið af Patrik.

Alban – Hvernig ætlum við að gera það?

Eva – Trúðu mér, sem lögfræðingur hef ég heyrt ýmis leyndarmál skjólstæðinga minna. Ég hef heyrt um aðferðir til að láta jafnvel lík af nær tveggja metra háum manni hverfa niður um niðurfall baðkars eftir gott bað í vítissóða.

Alban – Jæja...

Eva – En fyrst verðum við að losna við hana.

Alban – Losna við hana?

Eva – Ég meina koma henni af okkur!

Alban – Þú hræddir mig...

Kristel kemur aftur.

Kristel – Þið eruð eitthvað svo alvarleg. Er eitthvað að?

Eva – Nei, nei, alls ekki.

Kristel – Ég reyndi að leggjast aðeins út af en gat ekki sofnað.

Alban – Hvað með að fá sér glas til að slaka á?

Kristel – Ég veit ekki. Með þessum töflum sem ég tók ætti ég kannski ekki að blanda áfengi við.

Eva – Æ, eitt lítið staup eftir matinn hefur aldrei drepitð neinn.

Kristel – Satt. Kæfan liggur eiginlega svolítið þungt í mér. Hún var góð en ansi saðsöm.

Eva hellir í þrjú glös og laumar töflu í eitt þeirra.

Alban – Þú ert aftur komin með sprittið...

Kristel – Kartöflubrennivínið.

Eva – Þetta er sérstök framleiðsla úr afskekktu fjallaþorpi.

Kristel – Hvaða þorpi?

Alban – Eva á frænda þar, prest. Hann bruggar þetta á næturnar í leynilegum eimingartækjum undir kirkjunni.

Kristel er annars hugar og hlustar varla.

Kristel – Ég veit ekki hvar hann gat hitt allar þessar ástkonur.

Alban – Það eru hótél alls staðar.

Kristel – Hann var svo nískur að ég trúi því varla. Ég er viss um að hann skráði sig á síðuna bara til að sleppa við að borga vændiskonum. Miðað við myndirnar af þeim var hann ekki kröfuharður á útlitið.

Eva – Takk fyrir...

Kristel lítur furðulostin á hana.

Alban – Af hverju talarðu um hann í þátíð?

Kristel – Hvað?

Eva – Þú sagðir: „Hann var svo nískur.“

Kristel – Í mínum augum er hann dauður.

Eva – Svona, ekki segja það.

Kristel – Eða vinur hefur lánað honum íbúðina sína. Karlar standa svo þétt saman við svona aðstæður. Ég á auðvitað ekki við þig, Alban.

Alban hellir aftur í glas hennar.

Alban – Ekki pína þig svona. Fáðu þér frekar sopa.

Kristel – Ég veit ekki hvað er að mér. Áðan gat ég ekki lokað augunum, en nú er ég að detta út af. Ég held ég fari að sofa...

Hún hnígur niður á gólfíð.

Alban – Þessar töflur hennar hafa þá haft áhrif á endanum.

Eva – Það voru nú frekar svefntöflurnar sem ég setti í glasið.

Alban – Þú gerðir það ekki!

Eva – Nú getum við losnað við líkið í friði.

Alban – Hennar?

Eva – Líkið af Patrik! Hjálpaðu mér með hana inn í gestaherbergi. Hún vaknar á morgun og verður þá formlega orðin ekkja.

Alban – Við spörum henni meira að segja skilnaðinn.

Eva – Í raun erum við að gera henni greiða.

Þau draga Kristel út af sviðinu með því að halda um fæturna á henni og koma strax aftur.

Alban – Og hvað gerum við við Patrik?

Eva – Vítissódinn gæti tekið of langan tíma.

Alban – Sérstaklega ef Kristel ætlar í það í fyrramálið.

Eva – Það er rétt.

Alban – Við setjum Patrik í þrjá ruslapoka og förum með hann út í skóg.

Eva – Eða í dýragarð. Ég sá þetta gert í bíómynd. Maður hendir honum til rándýranna og enginn veit neitt.

Alban – Sérðu okkur fyrir þér komast fram hjá gæslunni í dýragarðinum með þrjá ruslapoka?

Eva – Við gætum klifrað yfir girðinguna um nótt?

Alban – Skógurinn verður að duga. Ég á skóflu í garðskúrnum.

Eva – Og... viltu að ég hjálpi þér með Patrik?

Alban – Ég er búinn að því versta. Ég sé um þetta. Þetta er of sóðalegt.

Eva – Eins og þú vilt.

Alban fer.

Eva – Ég vona að ég sé ekki að gera stórkostleg mistök. En það er of seint að snúa við. Ég fæ mér einn síðasta sopa áður en við förum...

Hún hellir aftur í glas og tæmir það. Farsíminn hringir.

Eva – Halló... (Agndofa.) Patrik? Ef þetta er brandari er hann mjög ósmekklegur. Er þetta þú, Alban? Afsakaðu, Patrik, ert þetta virkilega þú? Nei, nei, ég er ekkert hissa... eða jú, pínulítið. Þú gleymdir símanum þínum hér. Já, hann sagði mér frá... samtali ykkar. En af hverju þurftirðu að segja honum frá þessu? Nú er það gert... Þetta hlaut auðvitað að komast upp einhvern daginn. Allt í lagi, ég segi honum það. Já, takk fyrir að hringja. Heyrðu, hefurðu talað við Kristel? Já, ég held að hana gruni eitthvað. Það má orða það svo. Allt í lagi, bless, Patrik... (Hún leggur á.) Bölvaður skúrkurinn! Hann hefur leikið á mig allan tímann.

Alban kemur inn með ruslapoka.

Eva (*eins og ekkert hafi í skorist*) – Jæja, ertu búinn?

Alban – Já. Það tók smástund. Kjötið var farið að frjósa fast við botninn í kistunni. Ég þurfti að höggva það laust með ísmeitli.

Eva – Aumingja Patrik. Það er undarlegt að hugsa til þess að svona skuli hann enda.

Alban – Ég veit ekki hvernig ég á að þakka þér. Þetta er ótrúleg sönnun á ást þinni.

Eva – Svo þú fyrirgefur mér óviljandi framhjáaldið?

Alban – Auðvitað. Þú hefur sýnt mér hve mikið þú elskar mig.

Eva – Og ég fyrirgef þér að hafa hleypt besta vini þínum upp í hjónarúmið okkar án þess að segja mér frá því.

Alban – Ég á eftir að sækja tvo poka.

Eva – Ég skal hjálpa þér.

Alban – Ertu viss?

Eva – Eins og þú sagðir áðan: í blíðu og stríðu.

Þau fara. Kristel kemur fram, hálfsofandi og ringluð.

Kristel – Eruð þið hér? Hvar í ósköpunum lagði ég símann minn?

Hún virðir ruslapokana fyrir sér. Þegar hún leitar að símanum finnur hún blóðugu skyrtna með ermahnöppunum undir sófapúðanum. Hún rankar smám saman við sér og opnar einn pokann. Hún lokar honum jafnskjótt aftur, skelfingu lostin. Alban og Eva koma inn með hina tvo pokana.

Alban – Kristel! Hvað ertu að gera hér?

Eva – Ertu ekki sofandi?

Kristel – Jú... eða nei... ég hafði bara gleymt símanum mínum.

Alban – Við vorum einmitt að fara út með ruslið.

Kristel – Ég ætla aftur að leggja mig. Látið eins og ég sé ekki hér.

Hún fer, augljóslega skelfd.

Alban – Heldurðu að hana gruni eitthvað?

Eva – Kannski ættum við bara að drepa hana líka?

Alban – Værirðu tilbúin að drepa fyrir mig? Það er næstum því óhugnanlegt.

Eva (*hrifin*) – Þekkirðu ástarsönginn hennar Édith Piaf? Hún myndi svíkja föðurland sitt og hafna vinum sínum ef ástin krefðist þess! (Hún raular nokkra tóna.)

Alban (*órólegur*) – Heyrðu, ég verð að játa nokkuð fyrir þér...

Eva – Ekki segja mér að þú hafir drepið einhvern annan!

Alban – Nei, einmitt ekki... eða jú, en...

Eva – Aumingja Patrik. Hann var nú samt vinur okkar. Mig langar að kveðja hann í síðasta sinn. Í hvaða poka settirðu höfuðið?

Alban – Ég myndi ekki gera það í þínum sporum.

Eva – Við þurfum aðeins að ræða saman, finnst þér ekki?

Alban – Allt í lagi. Þetta er ekki Patrik í pokunum.

Eva – Hvað áttu við? Hefurðu drepið einhvern annan?

Alban – Nei! Ég á við að ég drap engan. Hvernig gastu trúað þessu?

Eva – Ég er satt að segja hætt að vita hverju ég á að trúa. (Hún opnar poka. Brosið hverfur.) Nei... þvílíkur hryllingur! Þú hefur þá drepið einhvern í alvöru?

Alban – Nei! Eða jú, en...

Eva – Hvað í ósköpunum er þetta?

Alban – Villisvínið.

Eva – Villisvínið? Alban, þú stundar ekki veiðar! Eða hefurðu líka falið það fyrir mér?

Alban – Ég er enginn veiðimaður, hafðu engar áhyggjur. En sagan af villisvíninu er sönn.

Eva – Er það? Þetta langar mig að heyra.

Alban – Ég var með Patrik. Við höfðum verið í golfi.

Eva – Nú er það golfið! Ekki segja mér að þú hafir drepit villisvín með golfkúlu milli sautjándu og átjándu holunnar!

Alban – Við vorum á leið heim í bíl. Í miðjum skógi keyrðum við á villisvín. Við hefðum meira að segja getað drepist sjálfir. Tvö hundruð kílóa villisvín á níutíu kílómetra hraða gerir talsverðan skaða, jafnvel á stórum fjórhjóladrifsbíl.

Eva – Þú hefur líka eyðilagt bílinn okkar?

Alban – Er það það versta? Við fórum út af veginum. Patrik var dálítið ringlaður.

Eva – Og svo?

Alban – Þar sem það var enn á lífi ákvað ég að fara með það til læknis.

Eva – Patrik?

Alban – Villisvínið! Við settum það í skottið. En þegar við komum til dýralæknisins var það dáið af sárum sínum.

Eva – Hver?

Alban – Villisvínið!

Eva – Allt í lagi...

Alban – Þar sem það var nú einu sinni í skottinu vissum við ekki hvað við áttum að gera við það. Patrik datt í hug að búa til kæfu úr því.

Eva – Já, það var... góð hugmynd. En af hverju bjóstu þá til alla þessa sögu?

Alban – Þegar við vorum að skera dýrið niður... þá játaði Patrik að hann hefði sofið hjá þér.

Eva – Það hefur greinilega verið innblásið af því að brytja niður villisvín. Og hvað sagði hann? Hann vissi þó að hann lægi í rúmi besta vinar síns!

Alban – Já, og þess vegna hafði hann samviskubit. Hann vildi létta á samviskunni.

Eva – Samvisku? Patrik?

Alban – Þú hefur rétt fyrir þér. Hann vildi líklega bara niðurlægja mig. Og skýldi sér á bak við að þetta hefði verið „óviljandi framhjáhald“, eins og þú segir.

Eva – Og svo?

Alban – Að lokum viðurkenndi hann að hann hefði vitað nákvæmlega hvað hann var að gera... og þú sennilega líka.

Eva – Bölvaður skúrkurinn! Ég sver að ég...

Alban – Ég trúir þér. Hann vildi bara særa mig. Ég hef sagt þér að hann hefur alltaf öfundað mig. Í raun hefur hann alltaf hatað mig. Við byrjuðum að slást og...

Eva – Þess vegna var blóð á skyrtunni.

Alban – Nei, það var blóð úr villisvíninu þegar við settum það í skottið.

Eva – Ég skil...

Alban – Svo sættumst við. Ég lánaði honum hreina skyrtu og hann fór.

Eva – Og hvað gerðist svo?

Alban – Þegar þú komst var ég reiður út í þig. Af því að þú hafðir ekki sagt mér að þú hefðir sofið hjá honum. Mér fannst ég svikinn og blekkur.

Eva – Fyrirgefðu. En ég sver að ég vissi ekki...

Alban – Þá fékk ég þessa hugmynd. Hún kom bara upp í hugann. Ég var í skrítnu ástandi eftir að hafa skorið þetta aumingja dýr niður. Ég hafði fundið uppskriftina í kvennablaði...

Eva – Í kvennablaði?

Alban – Ég vildi refsa þér. Þess vegna sagði ég þér að ég hefði drepið hann, til að sjá hvernig þú brygðist við. Svo fór allt úr böndunum.

Lögreglusírena heyrir. Eva sér skyrtuermina standa út úr pokanum.

Eva – Þetta hlýtur að vera Kristel. Hún sá pokana og skyrtuna og hefur hringt í lögregluna.

Barið er harkalega að dyrum. Kristel kemur inn með stóran hníf.

Kristel – Ekki koma nær, þið brjálæðingar!

Eva – Róleg. Við útskýrum þetta allt. Þetta var bara heimskulegur brandari.

Alban – Það er ekki Patrik í ruslapokunum. Ég sver það.

Kristel – Ekki hreyfa ykkur, annars skýt ég!

Alban – Þú ert með hníf...

Eva – Ég opna einn pokann. Þá sérðu sjálf.

Hún sýnir Kristel innihald pokans.

Kristel – Hvað í ósköpunum er þetta?

Alban – Villisvín! Sjáðu öll hárin!

Kristel – Patrik var líka loðinn!

Eva – Ekki svona loðinn...

Kristel – Hvernig veist þú það?

Rödd utan sviðs – Lögreglan!

Alban – Þú hringdir á þá. Þá er best að þú útskýrir málið.

Eva – Það verður ekki auðvelt...

Kristel – Allt í lagi.

Kristel fer.

Alban – Mér þykir þetta leitt. Þetta var heimskulegt af mér. En mér fannst ég svikinn.

Eva – Þetta var mér að kenna. Ég hefði átt að segja þér allt strax. Ég var bara hrædd um að þú myndir ekki trúa mér.

Alban – Við vorum bæði heimsk.

Eva – Það sýnir að það borgar sig aldrei að sópa vandamálunum undir teppið. Fyrir eða síðar koma þau aftur og skella á manni.

Alban – Já. Þess vegna ættir þú líka að segja henni sannleikann.

Eva – Hvaða sannleika?

Alban – Kristel! Um þig og Patrik.

Eva – Hann heldur hvort eð er fram hjá henni með hverri sem hann nær í.

Alban – Já, en þú ert besta vinkona hennar.

Kristel kemur aftur.

Kristel – Allt er í lagi. Þeir eru farnir. Fyrirgefið mér, ég veit ekki hvað gekk að mér.

Eva – Við erum öll dálítið utan við okkur í kvöld. Það hlýtur að vera fullt tungl.

Kristel – Ég vissi ekki að það væri fullt tungl.

Eva – Ef það er ekki fullt tungl, þá hagar það sér að minnsta kosti þannig.

Alban – Ég læt ykkur einar. Þið þurfið víst að ræða ýmislegt.

Alban fer.

Kristel – Hvað átti hann við?

Þögn.

Eva – Ég svaf líka hjá Patrik.

Kristel – Hvað?

Eva – Ég sver að það var... algjörlega óviljandi.

Kristel – Sagan sem þú sagðir mér áðan... var hún um þig og Patrik?

Eva – Mig hefur lengi langað að segja þér þetta, en vissi ekki hvernig.

Kristel – Hvernig gat þetta gerst?

Eva – Helvítis Alban lánaði honum hjónarúmið okkar til að hitta ástkonurnar sínar...

Kristel – Allt í lagi. Ég trúir þér. Og vil ekkert frekar vita. Við erum bestu vinkonur, ekki satt?

Eva – Takk, Kristel.

Kristel – Við gerum allar mistök þegar við höfum drukkið aðeins of mikið.

Eva – Ég var alveg allsgáð.

Kristel – Það skiptir ekki máli. Hinn raunverulegi sökudólgur er Patrik. Það er eins gott að hann sé ekki hér núna. Ég gæti drepið hann!

Eva – Það drepur maður nú ekki einhvern svona... En ef þig vantar lögfræðing, þá er ég hér. Vegna skilnaðarins, á ég við.

Kristel – Takk. Ég held ég ætti að skilja ykkur eftir. Þið hafið örugglega líka ýmislegt að ræða. Ég sef hjá mömmu. Ég segi henni að ég hafi gleymt lyklunum.

Eva – Gott. Á morgun verður allt skýrara. Fyrir okkur öll.

Kristel fer. Alban kemur aftur. Þau setjast saman í sófann og þegja um stund.

Alban – Var þetta virkilega óviljandi?

Eva – Segjum þá að ég hafi... ekki gert mér grein fyrir því.

Alban – Allt í lagi. Ég ætla að þykjast trúa því.

Þau faðmast.

Eva – En það er rétt að þetta hefur vakið upp kynhvötina mína síðan...

Alban – Já, ég hef tekið eftir því. Ég var að velta fyrir mér af hverju.

Eva – Við ættum að gera þetta oft.

Alban – Áttu við... þessi blindu stefnumót í hjónarúminu okkar?

Eva – Áttu fleiri vini sem þú lánar íbúðina okkar svo þeir geti sofið hjá ástkonunum sínum?

Alban – Ég var nú frekar að hugsa um gagnkvæmni. Þú hlýtur líka að eiga vinkonur sem halda fram hjá mönnum sínum og vantar stað fyrir leynileg ástarævintýri. Þú ert einu skrefi á undan mér, mundu það. Nú er komið að mér.

Eva – Því miður á ég bara trúfastar vinkonur.

Alban – Það á ég erfitt með að trúa. Við ræðum það síðar. En ég verð að játa að mér finnst hugmyndin líka spennandi.

Tónlist. Þau kyssast.

Myrkur.

Eftirmáli

Þrjár ferðatöskur standa í horni stofunnar. Alban kemur inn að utan og fer úr regnfrakkanum.

Alban – Elskan! Ertu hér?

Eva kemur inn.

Eva – Jæja, hvernig gekk?

Alban – Þeim finnst leikritið frábært. Þeir ætla að setja það upp á næsta leikári.

Eva – Nei! Það er stórkostlegt!

Alban – Og þeim finnst titillinn snilld.

Eva – Lítið morð án afleiðinga. Það hljómar samt miklu betur en Eldgos.

Alban – Enda er þetta byggt á sönnnum atburðum.

Eva – Eða næstum því.

Þau kyssast.

Alban – Nú endaði allt vel að lokum.

Eva – Ég hef alltaf trúað á þig. Jafnvel þegar þú sagðir mér ótrúlegustu sögur.

Alban – Þessi reynsla hefur fært okkur nær hvort öðru. Ég lofa að ljúga aldrei aftur að þér.

Eva – Og ég lofa að fela aldrei neitt fyrir þér aftur.

Alban sér ferðatöskurnar.

Alban (*órólegur*) – Hvað eru þessar töskur að gera hér? Ertu strax að yfirgefa mig? Eftir allt sem þú varst að segja!

Eva – Þetta er farangurinn hennar Kristel. Hún spurði hvort hún mætti sofa hér í nótt. Það hefur víst ekki gengið vel á milli hennar og Patriks. Hún hefur hvergi að fara.

Alban – Þvílík plága. Við losnum aldrei við hana.

Eva – Við skuldum henni að minnsta kosti þetta.

Alban – Jæja... en bara eina nótt.

Dyrabjallan hringir.

Eva – Þetta hlýtur að vera hún.

Alban – Ég sæki kampavínið.

Eva – Til að fagna skilnaðinum hennar Kristel?

Alban – Til að fagna því að leikritið mitt verður sett á svið! Hún fær þá að drekka með okkur.

Alban fer. Eva opnar dyrnar og kemur aftur með Kristel.

Eva – Þú lítur ekki vel út. Þið rifust, er það ekki?

Kristel – Heyrðu, Eva... ég held að ég hafi gert eitthvað hræðilegt.

Eva – Nú hræðirðu mig. Hvað gerðirðu?

Kristel – Ég held að ég hafi drepitð Patrik.

Eva – Nei, þessa sögu hef ég heyrt áður! Ekki aftur!

Kristel – Við ræddum aðeins saman. Svo sauð allt upp úr og ég sagði honum að fara strax út úr húsinu.

Eva – Og svo?

Kristel – Hann fór að sækja ferðatöskurnar sínar. Þá fór þetta aðeins úr böndunum.

Eva – Aðeins?

Kristel – Ég var að skera niður kjúkling... ég var með rafmagnshníf í hendinni og... ég missti aðeins stjórn á mér.

Eva – En hvar er hann? Á sjúkrahúsi?

Kristel – Því miður var orðið of seint að kalla á sjúkrabíl. Ég ætlaði bara að hræða hann. Hann kom nær til að ögra mér, og ósjálfrátt brást ég við... ég skar í sundur hálsslagæðina hans.

Eva – Guð minn góður. Martröðin byrjar aftur. En hvar er hann?

Kristel lítur á ferðatöskurnar.

Kristel – Í töskunum...

Eva – Nei!

Kristel – Ég þarf ráðleggingar frá þér, Eva.

Eva – Ertu að biðja mig um lögfræðiráð? Ekki gera þér miklar vonir. Ég kann að vera kölluð algjör drápsvél í réttarsalnum, en þetta er varla hægt að láta líta út eins og heimilisslys.

Kristel – Ég var nú frekar að hugsa um að láta hann fara niður um niðurfallið eftir smá bað í vítissóða.

Eva – Ég verð að ræða þetta við Alban...

Alban kemur aftur, glaður í bragði, með kampavínsflösku á lofti.

Alban – Kampavín!

Hinar tvær horfa á hann agndofa.

Myrkur.

UM HÖFUNDINN

Jean-Pierre Martinez er franskt leikskáld af spænskum uppruna, fæddur árið 1955 í Auvers-sur-Oise í Frakklandi. Hann hóf feril sinn sem trommuleikari í rokkhljómsveitum, starfaði síðan við táknafræði á sviði auglýsinga og varð síðar handritshöfundur fyrir sjónvarp áður en hann helgaði sig leikritun.

Hann hefur skrifað um hundrað sjónvarpshandrit og 123 leikrit. Verk hans spanna fjölbreytt form gamanleikja, allt frá samfélagsádeilu til leikhúss fátánleikans, þar sem húmor, kaldhæðni og heimspekilegar vangaveltur fléttast saman. Leikrit hans hafa verið þýdd á fjölmörg tungumál og sett á svið í meira en hundrað löndum um allan heim.

<https://jeanpierremartinez.net/>

HÖFUNDARRÉTTUR OG SÝNINGARLEYFI

Öll leikrit Jean-Pierre Martinez og þýðingar þeirra eru aðgengileg til ókeypis niðurhals á vefsíðum höfundar:

<https://jeanpierremartinez.net/>

<https://comediatheque.net/>

Textinn er veittur án endurgjalds til lesturs og persónulegra nota. Ókeypis aðgangur að textanum felur ekki í sér leyfi til opinberrar sýningar eða annarrar nýtingar verksins.

Verkið er verndað samkvæmt höfundarréttarlögum. Óheimilt er að fjölfalda, birta, dreifa, aðlaga eða nýta verkið með öðrum hætti án fyrirframleyfis rétthafa, nema að því marki sem lög heimila.

Sérhver opinber sýning eða flutningur verksins, hvort sem um er að ræða atvinnuleikhús eða áhugaleikfélag og hvort sem aðgangur er ókeypis eða gegn gjaldi, er háður fyrirframleyfi og greiðslu tilskilinna höfundarlauna.

Réttindi höfundar eru í umsjón SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques) og þeirra höfundarréttarsamtaka sem fara með viðkomandi réttindi í hverju landi.

Til að óska eftir sýningarleyfi eða hafa samband við höfundinn:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

© La Comédiathèque 2026

Öll réttindi áskilin.